

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 32, št. 11
NOVEMBER 2012

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ DAN MRTVIH?
- ⇒ VELIČASTNA SMRT
- ⇒ SP MARATON
- ⇒ AFRIKA

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

DAN MRTVIH ?

1. november v Sloveniji uradno obeležujemo kot »dan spomina na mrtve«. Ta dan je dela prost, ljudje pa množično obiskujejo pokopališča, grobove, prižigajo sveče, prinašajo rože in mislijo na tiste, ki so nekoč živeli z njimi in ki so zapustili svet živih in se potemtakem pridružili mrtvim? Torej tistim, ki so zaključili svoje življenje na svetu in se ne bodo nikdar več vrnili. Pa so zares mrtvi? Takšen pogled na smrt in umrle se je razvil na Slovenskem po 2. svetovni vojni, v času, ko je bil katoliški praznik

»vsi sveti« najprej v skladu z njim preimenoval v »dan mrtvih«, pozneje pa v »dan spomina na mrtve«. V katoliški Cerkvi je ostalo prvotno ime in njegovo razumevanje, medtem ko je uradna država od njega odstopila in ga približala ateističnemu pojmovanju smrti in umiranja. Kakšna je pravzaprav razlika? V katoliški Cerkvi, ki ta praznik obeležuje že od 9. stoletja dalje, se na 1. november spominjamo vseh rajnih, ki so telesno sicer umrli, vendar pa dosegli večno življenje – končni cilj vsakega kristjana.

Sem ne spadajo samo »uradno priznani« sve-tniki, ampak tudi tisi, katerih godov uradno ne praznujemo in so morda celo pozabljeni, so pa za časa svojega življenja dosegli sve-tost in bili odrešeni po veri v Kristusa. Kristjani (Katoličani) verujemo, da so že pri Bogu, ta vera pa nam daje upanje, da s smrtjo ni vsega konec, marveč je smrt samo prehod k tistemu po čemer hrepenimo naše celo življenje in k čemur je usmerjeno naše celotno življenje. Dan mrtvih oziroma dan spomina na mrtve to upanje na večno ži-vljenje jemlje in končni cilj človekovega zemeljskega potovanja

spreminja v grob. Grob je za ateista končni cilj vsega na tem svetu, po smrti pa ni ničesar več, zato je edini smisel živeti zgolj za to življenje, ker po tem ni ničesar več. Kristjani verujemo, da se v gro-bu življenje ne konča, ampak, da se bomo s smrtjo pridružili našim rajnim in Njemu, ki je večno življenje za nas izbral s svojo smrtjo in vstajenjem in ki nam ga je tudi sam obljubil z besedami: »*Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre.*« (Jn 11,25)

2. november je za nas Katoličane in Kristjane še en pomemben praznik. Na ta

dan obeležujemo dan vseh vernih duš, to je tistih, ki so odšli pred nami v večnost, pa še niso dospeli do končnega cilja, nebes, ker jih bremenijo nekatera dejanja iz časa zemeljskega življenja. Sami si ne morejo več pomagati, to kar so v času, ko so še živeli naredili ne morejo več spremeniti, popraviti, zato pa toliko bolj potrebujejo našo molitev, da bodo tudi oni čim prej uživali večno srečo. Prav zato je pomembno, da so poleg sveč in rož de-ležni tudi naše priprošnje pri Bogu. S svojo molitvijo lahko zanje storimo največ.

Domen Mezeg

VELIČASTNOST SMRTI

Sem medicinska sestra in vsak dan se srečujem z umiranjem in smrtjo. Za mnoge to pomeni strah in bežanje, za mene pomeni privilegij. Nekdo je nekoč zapisal: »Prav kakor je veličasten pri-

hod človeka na ta svet, tako je veličasten nje-gov odhod. In privilegij je, če nam je dovoljeno biti tisti 'angel', ki je takrat prisoten ob člo-veku.«

Ljudje večinoma umirajo v bolnišnicah

in v domovih za stare, čeprav bi večina ljudi želela umirati doma ob svojcih. Veliko stvari botruje premajhni skrbi za umirajoče, strahu, da bi se o smrti govorilo. Danes ljudje odrivamo misel na

smrt in umiranje, pa je škoda, saj je to edina stvar, ki jo bo sleherni med nami prav gotovo doživel. Verjamem, da večina ljudi ni večših negovanja umirajočega in je to zanje zelo naporno ali celo nemogoče zaradi službenih obveznosti, bolezni ... Škoda pa je, da nas je strah sedeti ob umirajoči mami, očetu ... in jih držati za roko. Škoda je, da ne zmoremo prisluhnuti umirajočemu, ko nam želi povedati, kaj si želi v svojem umiranju, ali ob svoji smrti. Ponavadi so zavrtni z besedami: »Ah kaj pa govoriš? Govorimo raje kaj bolj veselega.« Umirajoči začuti, da je v svojem umiranju sam, da nima sogovornika. Nikomur ne more spregovoriti o svojih strahovih in željah, o tem kaj občuti, o tem, da se morda sprašuje, kaj se bo dogajalo z njim, prav tako pa tudi tistim, ki jih pušča za sabo. Fäsler-Weibel pravi, da ob smrti ljudje onemijo. Ne vedo, kako naj se obnašajo, kaj naj

govorijo, ne povedo, kaj čutijo, potrebujejo, mislijo. Čim bolj se bliža smrt, toliko bolj so ljudje nemi. Glavna želja umirajočega pa je, da bi jih razumeli, jim stali ob strani, jih podprli in poslušali. Ne potrebujejo nasvetov, pač pa sogovornike, s katerimi se lahko pogovorijo.

In ker nas je smrti strah, pogosto želimo podaljšati življenje umirajočega tudi z nekoristnimi preiskavami in posegi. Kljub novim znanstvenim dognanjem nekatere bolezni ostajajo neozdravljive, slej ko prej se staro telo iztroši in mi se moramo soočiti s smrtjo. Morda je smiseln razmislek in pogovor o morebitnem pošiljanju v bolnišnico, uvajanjem sond in raznih pregledov že prej, ko človek še zmore odločati sam o sebi. Velikokrat se umirajočega pošilja v bolnišnico proti njegovi volji, ker ne zmore več z besedami sam izraziti svojih želja, prej pa se o tem nikoli ni z niko-

mer pogovarjal.

Tudi v bolezni, starosti in umiranju je človek lahko koristen za druge; koristen na način, kako prenaša težo življenja, starostne tegobe, bolezni, kako in koliko je pripravljen odpustiti in kakšen je v svoji nemoči – kako se poslavlja od življenja. Otrokom in drugim spremljevalcem se najbolj vtisne v spomin dober zgled človeka ob smrti. Sprejemanje končnosti življenja ter upoštevanje naloge starega človeka po življenjskem obračunu ter ureditvi odnosov in lastnine nam pomaga, da v življenje umirajočega vnesemo vsebine, ki mu pomagajo in omogočajo izpolniti njegovo zadnje poslanstvo.

Želim si, da bi imeli ljudje pogum ostati ob umirajočem in da starost, bolezen, nemoč in smrt ne bi bili več tabu tema. Želim si, da bi znali spregovoriti o teh stvareh, dokler imamo čas, ne pa kasneje vse neiz-

MISIJONSKA IZKUŠNJA NA SLONOKOŠČENI OBALI

rečeno obžalovati in ugibati, kaj bi si naš pokojni svojec želel. Za konec pa še misel:

»Stara drevesa imajo sicer onemogle veje, vendar premorejo tudi posebno lepoto, ki izhaja iz vseh izkušenj in občutenj življenja, ki so si jih pridobili skozi leta. Tako imajo posebno lepoto tudi oni, ki na koncu svojega življenja delajo življenjski obračun in upajo da bodo razumljeni in sprejeti.«

Tadeja Gnezda

V četrtek, 18. 10. 2012, so Jožefovo dvorano medgeneracijskega doma Marije in Marte do zadnjega stola napolnile gostje 2. večera Nikolajevih srečanj z naslovom Misijonska izkušnja na Slonokoščeni obali. Na »popotovanje« v Afriko so prišli mlajši in starejši, odrasli in otroci, ki so želeli začutiti drobec življenja misijonarjev v Afriki. Gostje večera, s. Rebeka Kenda, Nataša Brand in Helena Nagode so

z obiskovalci podelile svoje izkušnje bivanja v misijonu. Osemnajst mladih, med njimi tudi Nataša in Helena, je namreč s s. Rebeko po končanih tednih duhovnosti v Ednu ob zgledu Afričanke, sv. Bakhite, odpotovalo na Slonokoščeno obalo. Obiskali so g. Pavla Bajca v misijonu San Pedro, da bi začutili utrip Afrike in okusili drobec življenja misijonarjev. Gostje večera so spregovorile o svoji izkušnji bivanja v mi-

sijonu. Opisale so pot, predstavile tamkajšnje življenje, povedale, kaj vse so videle in kako so Afriko doživele. Dogodek sta popestrili citrarki Urša Rožmanec in Maruša Pišljar, učenki Glasbene šole Logatec.

Svoja doživetja na misijonu v Afriki je zapisala Helena takole:

AFRIKA V MOJH OČEH

Letošnje poletje sem preživela nekoliko drugače kot običajno. Ne samo zato, ker so moje počitnice trajale dva tedna več, ampak tudi zato, ker sem en mesec preživela v Afriki – natančneje na Slonokoščeni obali. Popolnoma drugačen svet, drugačna kultura, zanimivi in odprti ljudje – vse to in odlična popotniška družba so v meni pustili ogromno lepih spominov in novih izkušenj.

Moje celotno potovanje se je pričelo 19. avgusta. Skupaj še z sedemnajstimi soanimatorji in s. Rebeko Kenda, ki je vodja duhovnih vaj v Kanjem dolu, smo iz Benetk, preko Tunisa,

leteli do Abidžana – ekonomsko glavnega mesta Slonokoščene obale. Tam nas je pričakal misijonar g. Pavel Bajec, naš gostitelj, ki nam je v svojem misijonskem centru nudil varen dom za mesec dni. Misijonski center, kjer deluje g. Pavle, je v obmorskem mestu San Pedro. Na obrobju tega mesta je največje barakarsko naselje na Slonokoščeni obali, zato so bili pogledi na barake, umazanijo, revščino in bedo del našega vsakdana.

Pa vseeno tam ni prisotna samo revščina in beda. Ta dežela, katere delček sem imela priložnost spoznati, ima mnogo »različnih svetov«. Najprej so tu lepe plaže, ki jih običajno vidimo le v filmih; potem gozdovi z nenavadnimi drevesi in grmi, ki nekoliko spominjajo na tropske gozdove; velikokrat pa smo med vožnjo zasledili ob poti velike nasa-de palm, kavčukovca, kave in kakava, ki prinašajo domačinom del zaslužka. Ogromne razlike so med življenjem

na vasi in življenjem v mestu. Na vaseh ljudje še vedno živijo v hišah iz ilovice, vendar je tudi tam že prisotna civilizacija. Marsikdaj me je presenetilo, ko sem pri domačinih, ki so živeli v popolnoma »neciviliziranem okolišu«, opazila mobilni telefon, ali pa, ko so nam med kosilom postregli s kokakolo. Ljudje so neverjetno odprti in gostoljubni. G. Pavle nam je želel pokazati, kar se da veliko stvari in krajev, zato nas je mnogokrat peljal na najrazličnejše kraje, kjer smo bili vedno lepo sprejeti. Domačini so nam s tem želeli pokazati hvaležnost, da je Slovenija k njim poslala misijonarja.

Spet drug svet se odvija na mestni tržnici, kjer je veliko stojnic ter možnost nakupa prav vsega, kar je potrebno za življenje. Lahko kupiš hrano, obleko, čevlje, gospodinjske pripomočke in še mnogo drugega. Veliko izdelkov prihaja iz Kitajske. Umazanija in hrup sta na tržnici prisotna povsod.

Nekoliko drugač-
na je ribiška tržnica,
kamor vsak dan pri-
peljejo sveže ribe in
rake. Nemalo ljudi se
preživlja z izkorišča-
njem ocena, bodisi v
obliki ribolova ali pa
kot delavci in soustvar-
jalci pristanišča, ki je v
mestu San Pedro zelo
pomembno.

Naš delček, ki
smo ga kot skupina pu-
stili v Afriki, je majhno
delo, ki smo ga opravili
v misijonskem centru.
Del skupine je pomagal
v majhni tiskarni, ki jo
ima g. misijonar, drugi
pa smo kopali zemljo
in jo vozili na dvorišče,
kjer je bilo potrebno
izravnati teren. Naše
delo je bilo le skromno
in nekako tudi napor-
no. Predvsem zato, ker
nismo navajeni delati
na tako zelo vročem
soncu, ki seveda tudi
opeče. Med našim
delom nas je opazilo
mного domačinov. Ne-
kateri so se ustavili in z
nami malo poklepetali,
nekateri so nam tudi
pomagali; predvsem
pa se je mnogim zdelo
nenavadno, da belo-
polti ljudje fizično de-
lajo in, da so med njimi

tudi osebe ženskega
spola. Ljudje tam imajo
namreč večinsko zelo
napačno predstavo o
Evropi. Vidijo jo kot ce-
lino, kjer ni potrebno
toliko delati; po njih-
ovem mnenju je Evropa
finančno bogata. Pa
jim vseeno ne morem
zameriti njihovega
mišljenja. Tudi moje
predstave o Afriki so
bile pred letošnjim po-
letjem velikokrat zelo
napačne.

Zagotovo pa mi
bodo najbolj v spomi-
nu ostali tamkajšnji
otroci. Kamorkoli smo
se podali, vedno so bili
otroci tisti, ki so se nas
najbolj razveselili. Nji-
hova preprosta otro-
ška navdušenost in
igrivost je premagala
tudi težave, ki mi jih je
povzročal njihov jezik
– francoščina. Kjerkoli
so bili otroci, smo se
z njimi igrali, jih pe-
stovali, plesali. Naučili
smo jih tudi slovensko
pesmico »Mi se imamo
radi«, pa tudi marsika-
tero slovensko besedo.
Tudi oni so nas učili nji-
hovega jezika, nam po
njihovo pripovedovali,
a sem tiste besede že
pozabila. Vedno so nas

nasmejali tudi trenutki,
ko se je kakšen malček
ustrašil kakega člana
naše skupine – verjetno
zato, ker še nikoli prej ni
videl belca. Takrat smo
vsi lahko slišali mogoč-
nost njegovih glasilk.

No, njihove glasove
smo slišali tudi pri svetih
mašah. Te so prav tako
enkratno doživetje. Na-
vadna nedeljska maša
traja približno dve uri.
Drugačna je od naših v
tem pogledu, da se pri
njih veliko več poje in
pleše. Oni nimajo kakih
posebnih inštrumentov,
na katera bi igrali med
petjem. Imajo le bobne
in svoje glasove – s tem
ustvarijo vso glasbo za
slavljenje Stvarnika.

Mного lepih dogo-
divščin sem v tem mese-
cu doživela. Pa vseeno
je še toliko stvari, ki jih o
tej deželi nisem spoznala
in bi bilo potrebno tudi
mного več časa, da bi
nekateri stari bolje ra-
zumela. Za sedaj lahko
rečem, da je bil ta mesec
bivanja na tem črnem
kontinentu res nepozab-
na izkušnja, ki jo privo-
ščim prav vsakomur.

H. N.

Božja beseda je namreč živa in dejavna, ostrejša kakor vsak dvorezen meč in zareže do ločitve duše in duha, sklepov in mozga ter presoja vzgibe in misli srca. (Heb 4,12)

MINI SVETOPISEMSKI MARATON 2012 V LOGATCU

Letos smo se v naši župniji pridružili pobudi Svetopisemske družbe za neprekinjeno branje Svetega pisma. Sveto pismo smo v cerkvi sv. Nikolaja brali neprekinjeno 24 ur. Mini Svetopisemski maraton smo začeli v četrtek, 11. oktobra ob 18. uri, ko smo s slavnostnim uvodom počastili Sveto pismo. Po uvodnem nagovoru je branje Svetega pisma začel naš kaplan Rafael, ko je v poljščini prebral odlomek iz Lukovega evangelija. Potem smo začeli z branjem prve knjige Nove zaveze, Matejevim evangelijem. Med branjem smo lahko prisluhnili Božji besedi tudi v francoskem in hrvaškem jeziku. V 24 urah smo prebrali celo Novo zavezo in začeli še enkrat z branjem Matejevega evangelija. Branje smo zaključili v petek zvečer s sveto mašo.

Ob pripravi na maraton smo bili kar malce v zadregi ob

misli, ali bomo uspeli nagovoriti dovolj ljudi za celodnevno branje Svetega pisma. Izkazalo se je, da je bila naša bojazen popolnoma odveč, saj se je branju pridružilo skoraj sto bralcev, veliko pa jih je Božji besedi samo prisluhnilo. Hvala vsem, ki ste se pridružili branju in poslušanju Božje besede.

Številni so se k branju ali poslušanju Svetega pisma vračali večkrat, marsikdo pa je prebedel tudi kakšno uro ponoči. Tudi moja izkušnja branja ponoči je bila čudovita. Ugotovila sem, da sploh ni pomembno, ali smo brali počasi ali hitro, glasno ali tiho. Ko sem prisluhnila Božji besedi in utihnila v sebi v tišini noči, se me je Beseda dotaknila, me nagovorila in me celo vznemirila ... In to, kar me je nagovorilo in vznemirilo, bi želela kar takoj podeliti tudi z drugimi. A sem lahko le v tišini poslušala naprej. In tako so Be-

sede počasi postajale tudi moje ... Kot prav poseben čas milosti pa sem doživljala branje petošolcev. Kar 12 se jih je zbralo, ki so v spomin na pokojnega sošolca Nejca celo uro brali Sveto pismo. Si predstavljate, da so ti desetletni otroci imeli v rokah ves čas mala Sveta pisma in branje tiho spremljali? To je res čudež, dar Duha. Povezani v skupine so brali Sveto pismo in prisluhnili Božji besedi

Foto: Marjan Verč

tudi veroučenci 7. razreda in birmanci, člani mladinske skupine pa so brali kar v dveh terminih. V veselje mi je bilo, da sem lahko bila z njimi in poslušala Božjo besedo, ki je prihajala iz otroških ust, kar je moje srce še posebej ogrelo.

Vztrajanje ob Božji besedi, tako pri branju ali samo poslušanju, je nagovorilo še veliko ljudi in se dotaknilo mnogih src. Nekateri so svoja doživljanja ob branju Božje besede zapisali takole:

▷▷ *Izredno, nebesom podobno doživetje!*

▷▷ *Zahvaljujem se ti, moj ljubi Gospod za to veliko milost, katero si mi podaril ob branju tvoje žive besede, za tvojo prisotnost in tvojega Duha.*

▷▷ *Poslušati Božjo besedo je večje razodetje od branja besede. Naj se še ponovi.*

▷▷ *Kako te Sveto pismo nagovori in kako iz Svetega pisma razbereš in čutiš utrip današnjega življenja! Hvala ti dobri Bog za to uro*

branja Svetega pisma. V tvojo slavo!

▷▷ *Božja beseda je neusahljivi vir žive vode. Pijmo jo!*

▷▷ *V zgodnjem jutru poživljajoče ...*

▷▷ *Brali smo (naša skupina) o Pavlovem prijetju - kako so ga skušali obdolžiti, kako so si Postavo prilagajali - tako kot mi danes: naša sodišča hočejo obsoditi nekatere, ki niso krivi, so pa moteči. Molimo za našo domovino! Sveto pismo je neverjetno aktualno tudi danes!*

▷▷ *Gospod Bog nas je poklical, da bi poslušali in oznanjali Božjo besedo. Hvala Bogu in vam, ki ste se odzvali na ta klic.*

▷▷ *Pred službo in po službi sem si vzela nekaj časa, bilo je pomirjujoče in navdihnjeno po božjem. Blagoslov vsem bralcem in organizatorju.*

▷▷ *Tudi otroci znajo stopiti skupaj in se darovati - brali so za njihovega sošolca. Bilo mi je toplo pri srcu.*

▷▷ *Gospod hvala, ker sem lahko oznanjala tvojo besedo in še večja hvala za to, da si uporabil moja usta za tvoje svete besede.*

Otroci pa so zapisali takole:

▷▷ *Bil je dober občutek in zelo mi je bilo všeč.*

▷▷ *Zelo je bilo lepo, ko smo brali Sveto pismo.*

▷▷ *Jaz imam rada Boga in vem, da me ima on tudi rad. Ko smo brali Sveto pismo, je bilo super.*

▷▷ *Zelo sem vesela, da sem lahko tudi jaz sodelovala pri Svetopisemskem maratonu. Bilo je super.*

▷▷ *To sem počela prvič in ker mi je bilo všeč, bom naslednje leto (če bo) to ponovila. Tako zbrano me ni še nihče poslušal.*

▷▷ *Bilo mi je všeč. To je bil izziv zame.*

Veseli smo, da se je ob neprekinjenem branju Svetega pisma zvrstilo veliko ljudi. Maraton branja smo sicer zaključili, a namen tega maratonskega branja Svetega pisma naj bi bil pravzaprav šele

Foto: Marjan Verč

pravi začetek – začetek rednega, dnevnega branja Svetega pisma. Za branje Svetega pisma je potrebna le osebna odločitev. Sveto pismo lahko postane tudi knjiga našega življenja, če jo beremo, ji prisluhnemo in jo preiščujemo. Ob tem naše življenje dobiva, kot pravi sv. Pavel v pismu Galačanom, okus ljubezni, veselja, miru, potrpežljivosti, blagosti in dobrotljivosti.

Zato smo povabljene, da se priključimo pobudi Svetopisemske družbe Berem besedo, katere cilj je čim več ljudem pomagati, da stopijo na redno pot branja Svetega pisma. V ta namen so na Svetopisemski družbi pripravili knjižno kazalo, na katerem je seznam 30 odlomkov, vzetih iz evangelijev in

Apostolskih del. Ti odlomki nam bodo lahko v pomoč pri rednem branju Svetega pisma in hkrati tudi izziv za vsakodnevno branje.

Dragi Logatčani, po čudoviti izkušnji 24 urnega branja Svetega pisma smo vsi povabljeni, da se pridružimo tej pobudi. Branje Svetega pisma je ena najodličnejših poti do Boga, do ljudi in do nas samih. Sveto pismo je živa Božja beseda – je živi Kristus, ki po branju in poslušanju vstopa v naše srce, v našega duha, ga zdravi, osvobaja in poživlja, vanj prinaša luč in toplino, ga napolnjuje z ljubeznijo, veseljem in mirom. Zato začnimo redno brati, preiščevati in živeti Sveto pismo. Le tako bo Božja

beseda lahko zaživela v našem življenju in v naših okoliščinah, mi pa bomo okrepljeni z močjo Besede laže stopali mimo čeri in ovir vsakdana, odnosi med nami pa bodo postajali žlahtnejši in lepši.

Hvala vsem, ki ste se pridružili branju in poslušanju Božje besede ter pripomogli, da je bil svetopisemski maraton res poseben dogodek za našo župnijo.

Naj bo Božja beseda »luč, ki sveti v temi«. (Jn 1,5)

Špela Fortuna

Knjižna kazala Berem besedo so na voljo v cerkvi pri verskem tisku. Vzemite jih.

Še pred koncem letošnjega koledarskega leta naj bi pri Svetopisemski družbi izšla knjiga s preiščevanji teh odlomkov. Trenutno pa so ti odlomki skupaj s preiščevanji dostopni na Facebook strani Sveto pismo.

*V sklopu Nikolajevih srečanj vabljeni
k okrogli mizi, na katero bo položeno vprašanje:*

Ali danes še kdo in čemu želi delati kot prostovoljec

v četrtek, 15. novembra 2012, ob 19. uri
v dvorani svetega Jožefa

Na vprašanje bodo odgovarjali
g. dr. Jože Ramovš (Inštitut Antona Trstenjaka),
g. mag. Matej Cepin (Socialna akademija) in
g. Jaka Kranjc (Ekologi brez meja).

Nabor prostovoljnih dejavnosti, v katere lahko danes aktivno vstopamo je širok. Segajo na različna področja in vključujejo ljudi vseh generacij in stanov. Narekujejo jih potrebe skupnosti in izraziti družbeni premiki zadnjih desetletij. Prostovoljstvo tako danes ni usmerjeno k sočloveku le v pomoči in skrbi za njegove osnovne potrebe, vstopa tudi v prostor njegove duševne in duhovne razsežnosti. Kaj pomeni in prinaša premik razmišljanja iz »Zakaj pa?« v radostni »Zakaj pa ne!«? Kje so naši motivi prostovoljstva? Kako nas prostovoljstvo plemeniti in če, tudi bogati? Na pogovor o prostovoljstvu v odnosu do okolja, medgeneracijskih odnosov in celostne osebnostne rasti

Srčno vabljeni! Povabite tudi znance in prijatelje!

Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar, s katerim boste pomagali omogočiti obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.

S 24. SEJE ŽPS

22. septembra je bil v Škofovih zavodih v Ljubljani pastoralni tečaj, na katerem sta nadškof dr. Anton Stres in p. Branko Cestnik predstavila slovenski pastoralni na-

črt. Namen tega načrta je zasuk k osebni veri. Množičnost v Cerкви ni več pravi pristop, vera danes pomeni osebni odnos. Zato je naslov krovnega dokumenta slovenskega pastoral-

nega načrta *Pridite in pogledjte.*

V študijskem delu je g. župnik predstavil koncilski dokument *Odluk o laiškem apostolatu*. Apostolat laikov izvira iz naše krščanske poklica-

*Vabljeni na ogled hagiografske drame o
mučencu Lojzetu Grozdetu z naslovom*

Mislim sem, da sem sam

v četrtek, 29. novembra 2012, ob 19. uri
v dvorani svetega Jožefa

v izvedbi gledališke skupine Antonov oder

Blaženega Lojzeta Grozdeteta boste lahko spoznali v izvirnem dramskem besedilu z naslovom *Sem mislil, da sem sam*, ki jo je pripravila gledališka skupina Antonov oder. Gre za hagiografsko dramo o mučencu Lojzetu Grozdetu, ki temelji na vprašanjih in izkušnjah življenja, aktualnih tudi danes. Dogajanje spremlja našega prvega blaženega mučenca od rojstva, prek otroštva do šolskih let ter se konča neposredno pred mučeniško smrtjo. Zadnje besede, ki jih izreče kardinal Tarcisio Bertone, sežejo na Slovenski evharistični kongres, ki je bil 13. junija 2010 v Celju. Dogajanje se prepleta z Grozdetovimi pesmimi.

Prisrčno povabljeni! Povabite tudi znance in prijatelje!

Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar, s katerim boste podprli gledališko skupino Antonov oder.

nosti. Pri krstu smo vsi prejeli splošno duhovništvo. Čas in razmere zahtevajo razgibanost in mnogovrstnost laiškega apostolata. Bistvo apostolata laikov je, da laiki, ki jim je bilo oznanjeno, to oznanilo prenesejo v svet.

Obravnavali smo drugo temo iz Gradiva za župnijske pastoral-

ne svete *Leto vere* z naslovom *Stanje vere in občestva*. Ali je župnija samo »servis« za deljenje zakramentov ali pa je podelitev zakramentov tudi priložnost za novo evangelizacijo? Zakramenti so posledica vere, odgovor na vero. Za zakramente se odločimo, ko vero že imamo. Evangelizacija je predhodnica

zakramentov. V Cerkvi pa je to danes zamejnano, zato je potrebno uvajanje v krščanstvo. Krščanstvo je izvolitev, poslanstvo in ne privilegij.

21. novembra 2012 bo v naši župniji celodnevno čaščenje. Zaključno mašo bo daroval škof dr. Anton Jamnik. Vabljeni!

KOLEDAR

NOVEMBER

2012

1. november – VSI SVETI, sv. maša ob 8., 10. uri in ob 14. uri, nato pa molitve na pokopališču; ob 18. uri molitev sv. rožnega venca za rajne;

2. november – VERNI RAJNI, obisk bolnikov na domu, sv. maša ob 10. in 18. uri; ob 19. uri srečanje mladine v dvorani sv. Jožefa;

3. november – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

4. november – 31. NEDELJA MED LETOM, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 20. uri kateheze za odrasle in mladino; srečanje 1. zakonske skupine;

5. november – po sv. maši srečanje skupine KARI-TAS; ob 20. uri srečanje KATEHETOV;

6. november – ob 19. uri srečanje voditeljev birman-skih skupin;

8. november – ob 20. uri kateheze za odrasle in mladino;

9. november – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine;

10. november – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

11. november – 32. NEDELJA MED LETOM, sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 19. uri srečanje 2. zakonske skupine; ob 20. uri kateheze za mladino in odrasle;

12. november – ob 19. uri srečanje ŽPS;

13. november – ob 18. uri sv. maša, po sv. maši kateheza za bir-mance in starše;

15. november – ob 19. uri predavanje za odrasle v dvorani sv. Jožefa; ob 20. uri kateheza za mladino in odrasle;

16. november – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine;

17. november – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

18. november – 33. NEDELJA MED LETOM, sv. maša ob 8. uri in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 19. uri 3. zakonska skupina;

19. november – ob 20. uri priprava na sv. krst;

20. november – ob 19. uri film v dvorani sv. Jožefa;

21. november – Celodnevno čaščenje, sv. maša ob 8., 10. in 18. uri; sklepno sv. maša bo vodil škof Anton Jamnik;

22. november – ob 20. uri kateheze za mladino in odrasle;

23. november – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine;

24. november – od 16.–18. ure čaščenje Najsvetejšega in spovedovanje;

25. november – KRISTUS KRALJ, zadnja nedelja v cerkvenem letu; sv. maša ob 8. uri in 10. uri; ob 14. uri večernice; ob 19. uri 4. zakonska skupina; ob 20. uri kateheze za mladino in odrasle;

29. november – ob 20. uri kateheze za mladino in odrasle;

30. november – po sv. maši molitvena skupina; ob 19. uri srečanje mladine.